

ISTORIA NOASTRĂ

PUBLIKAȚIE PENTRU ELEVI, ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 7 ALEXANDRIA ANUL 5 NR. 5 MAI 2021

Străbunicul meu, Haită Ioan din Călinești, a fost împușcat în mâna stângă în Al Doilea Război Mondial

Străbunicul meu, Haită Ioan din comună Călinești, județul Teleorman, a participat la cel de-al II-lea Război Mondial. Avea doar 18 ani când a fost înrolat în Armata Română ca militar la U.M. 2 Artilerie Gardă.

Acolo a stat din iunie până în ianuarie, timp în care a fost instruit și pregătit pentru război. Apoi a venit ordinul de a pleca pe front. Își amintește că în luna ianuarie 1943, a fost îmbarcat în vagon și trimis pe frontul de Est, în Regimentul 83 Infanterie, să lupte fără voia lui împotriva armatei rusești, alături de Germania Nazistă.

Străbunicul mi-a povestit că primele zile pe front au fost groaznice. "Nu am dormit câteva nopți la rând: zgomotul armelor, tunurile, mitralierele, bombele erau de nesuportat. Suferința, răniții și soldații morți erau la tot pasul."

Zăpada era cât casa, își făceau un fel de iglu, căutau paie pe care le puneau înăuntru pentru a se încălzi. Au fost momente foarte dificile pe front, se descurcau greu și cu mâncarea:

"Ne dădeau câte o pâine mititică, rația pe toată ziua. O împărțeam în trei, că să mâncăm și la prânz și seară. Dar poți ține o bucată de pâine în sacul cu merinde când ești mort de foame?"

În timpul unei lupte a fost împușcat în mâna stângă, drept urmare nu a mai putut să folosească niciodată trei degete de la mână. (continuare p.2)

Alessia Maria Haită, cls. a V-a A

Camarazii de luptă ai străbunicului (străb. primul din stânga)

CUPRINS

Străbunicul meu, Haită Ioan din Călinești, a fost împușcat în mâna stângă, în al Doilea Război Mondial.....	p 1.
Străbunicului meu i-a fost retezată o parte din mușchiul piciorului.....	p 2.
Străbunicul preda tehnica de luptă antiaeriană.....	p 3.
Străbunicul meu, Popescu Gheorghe, a înfruntat un lup, fiind rănit în război	p 3.
General de brigadă Marin C-tin Ilie din Bivoliza	p. 4.
Străbunicul meu a păzit un lagăr în Transnistria.....	p 5.
Străbunicul meu, Iacob Ion din Siliștea Gumești s-a îmbolnăvit de plămâni în război	p.6.
Veteranul Ștefan Drăgușin n. 1923, din Alexandria, radio-telegrafist în război.....	p. 6.
Tatăl meu a contribuit la apărarea graniței țării	p 8.
Cum era viața în armată	p. 9.
Tatăl meu a învățat să fie ordonat în armată.....	p. 11.
Tatăl meu a făcut parte din Garda Națională	p.12.
Cum a trăit familia mea Revoluția din 1989	p. 13.
Unchiul meu aproape călcat în picioare la Revoluție.....	p. 14.
Am auzit gloanțele și elicopterele la revoluția din 1989	p. 15.
Cum a trăit familia mea Revoluția din 1989.....	p. 16.
Istoria militarului român în Afganistan.....	p. 17.

(Continuare de la p.1)

După 11 luni de război, în decembrie 1943, a căzut prizonier la ruși, în orașul Vrano unde a stat 2 luni, după care a fost dus în orașul Zanok.

Din orașul Zanok a fost dus cu trenul de marfă direct în Siberia, URSS. În fiecare vagon erau 40 prizonieri, cu toții stăteau pe podeaua de lemn a vagonului. După o călătorie de mai bine de 30 zile cu mărfarul, a ajuns în Siberia, în luna ianuarie 1944, unde a fost închis în primul lagăr de război. „Am crezut că nu voi mai scăpa viu de acolo, am simțit un șoc, parcă ceva în ființa mea s-a schimbat. Era un frig de care nu am mai întâlnit niciodată, pur și simplu vântul îți tăia fața, gerul frigea. În lagărul din Siberia, toți prizonierii munceau, chiar și cei răniți și bolnavi, care nu puteau stă în picioare. Am învățat că cele mai importante lucruri pentru om sunt: LIBERTATEA, MÂNCAREA ȘI CĂLDURA.” În lagăr a stat doar o luna, după care a primit propuneri de evadare pe care le-a acceptat. În acest fel a reușit să scape și să ajungă pe un vas care avea să-l ducă la Constanța.

Cu lacrimi în ochi și cu vocea tremurândă, străbunicul spune că numai „credița în Dumnezeu, educația primită de la părinții mei și înțelepciunea din bătrâni auzită pe ulițele satului meu natal Călinești, m-au ajutat să nu îmi pierd demnitatea și să rezist în război și în lagăr până la capăt.”

Cât timp a fost în război, l-a măcinat dorul de familie, de pământul strămoșesc. Când a ajuns acasă, a primit vestea că mama lui murise fără că el să știe, în lagăr nu există comunicare cu exteriorul. Tataie Ion, așa cum îi spun eu, deși a trecut prin atâtea greutăți este mândru că a poate povești nepoților și strănepoților despre cele trăite, iar eu la rândul meu, sunt mândră că sunt strănepoata lui și pot povești mai departe despre faptele lui.

Străbunicul meu Lițeanu Nițu a fost rănit la piciorul stâng fiindu-i retezată o parte din mușchiul piciorului în Al Doilea Război Mondial

Al doilea Război Mondial a fost un conflict armat, considerat cel mai mare și cel mai ucigător război din istoria omenirii. A început în septembrie 1939 și s-a terminat în anul 1945. În această perioadă a trăit și străbunicul meu din partea tatălui, Lițeanu Nițu, care și-a riscat viața să ne fie nouă astăzi mai bine. În anul 1941 când România a intrat în război, străbunicul meu avea doar 17 ani. România a intrat în război cu scopul de a elibera Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Hertei. Străbunicul meu a luptat pe front undeva în munții Bucovinei. Nu a fost pe front decât 9 luni, pentru că după câteva zile de luptă, în timpul unui bombardament inamic, cu tunurile, a fost rănit. Era în tranșee cu ceilalți soldați când a început bombardamentul și unul din soldați l-a strigat să își mute locul. Nu a mai apucat să plece de acolo că începuseră exploziile.

Străbunicul meu a fost unul din 6 supraviețuitori dintr-un batalion de 1000 de soldați. A fost rănit la piciorul stâng fiindu-i retezată o parte din mușchiul piciorului. A stat în spital timp de 6 luni pentru recuperare. După ce a început să meargă mai bine s-a întors la pe front, unde a rămas 3 luni să ajute soldații răniți. După cele 3 luni a fost lăsat să plece acasă pentru că nu mai putea să lupte pe front.

Străbunicul meu a decedat în anul 2009, în luna februarie, la vârstă de 85 de ani. Eu și sora mea ne-am născut la o luna după ce a decedat și nu l-am cunoscut decât din poze. Povestea străbunicului nostru am auzit-o de la bunicul nostru care ne-a povestit tot ce și-a amintit.

Sorana Lițeanu, cls. a V-a A

Străbunicul meu, Căpătână Marin, preda soldaților tehnica de luptă antiaeriană

Originar din satul Florica, comuna Dracea, jud. Teleorman s-a născut în anul 1915. A participat la cel de-al II-lea Război Mondial. În timpul stagiului militar a obținut gradul de sergent major cu funcția de comandant de pluton la Cavaleria Antiaeriana. El le preda soldaților din subordine tehnica de luptă antiaeriană.

„Armata romana dispunea de 8301 piese de artilerie, din care 2160 artilerie ușoară, 492 artilerie grea, 200 artilerie antitanc, 4758 artilerie regimentară și 691 artilerie antiaeriană. Ponderea artileriei regimentare crescuse, fiind de 2,2 ori mai mare decât artileria ușoară, artileria grea era în proporție de 20% fata de artileria ușoară, artileria antitanc divizionară era 9% din totalul artileriei. Raportul artilerie - infanterie ajunsese în cadrul diviziei la 3,8 baterii/1 batalion de infanterie.

Unitățile de artilerie erau împărțite în: artileria de armată, artileria de corp de armată și artileria divizionară.”¹

Apărarea antiaeriană a avut un rol important în apărarea Rafinăriilor de la Ploiești și a capitalei București în Al Doilea Război mondial. Sute de avioane inamice au fost doborâte la nivel național.

Andrei Căpătână, cls. a V-a A

Turturică Dimancea (străbunic) originar din satul Florica, comuna Dracea, s-a născut la 21.03.1919 și a participat la cel de-al II-lea Război Mondial. A fost rănit pe front. Ca veteran de război a fost decorat cu însemnul Bărbăție și Credință.

Străbunicul meu, Popescu Gheorghe din Beiu, a înfruntat un lup, fiind rănit în război.

A fost un militar cu gradul de soldat și a luat parte la Al II-lea Război Mondial. El a luptat cu mitralieră. S-a luptat până când a fost împușcat în mână și a trebuit să renunțe pentru că nu mai putea mânui arma. Pe drum spre casă el a trecut printr-o pădure lungă și deasă. Era noapte și nu vedea nimic, dar auzea fâșâituri și zgomote de frunze uscate. De odată aude cam la 10-15 pași un urlet de lup. Scoate repede din rucsac un pachet de chibrituri și aprinde unul câte unul pentru a nu fi atacat de ei. Până la sfârșitul pădurii îi mai rămăsese 5 bețe de chibrit. El s-a întors acasă, dar la mult timp după război a avut traume și mereu noaptea auzea urletul lor. El murit la scurt timp după război din cauza glonțului. Avea o gâlcă umflată și nu mai o putea ține, așa că a tăiat-o, dar s-a infectat și a murit.

Samuel Ianis Anghel, cls. a V-a A

¹ <https://www.worldwar2.ro/organizare/?language=ro&article=36>

Veteranul de război General de Brigada Marin Constantin Ilie din Bivolîța (Copăceanca)

Articolul meu începe cu veteranul de război General de Brigada Marin Constantin Ilie. Veteranul Marin Constantin Ilie născut la data de 27 mai 1921 în comună Bivolîța, în prezent satul Copăceanca, județul Teleorman, a studiat clasele primare în satul natal împreună cu sora sa Catirina. S-a căsătorit în anul 1951 cu Marin Geta, iar împreună au doi copii, o fată și un băiat.

La vârstă de 20 de ani a fost încorporat cu un an mai devreme în Regimentul de Garda Otopeni București. După o pregătire prealabilă a fost înrolat în cel de-al Doilea Război Mondial, unde a participat în zona Donețk -Harcov-URSS. Apoi a fost rănit la piciorul drept când se pregătea Asediul Stalingradului.

După schimbarea ostilităților celui de-al Doilea Război Mondial, după 23 august 1944 a luptat pe Teatrul de Război în țară, și în Ungaria până în Munții Matra și Tatra ,în Cehoslovacia până când marile puteri au semnat tratatul de pace.

În urmă a activat în Ministerul de Interne și a avansat până la cele mai mari grade. Ulterior a avansat la gradul de General de Brigada fiind decorat cu mai multe merite și onoruri militare.

Acestea sunt:

- Medalia „Meritul militar” – clasa a II-a;
- Medalia „Meritul militar” – clasa I;
- Ordinul „Meritul militar” – clasa a III-a;
- Medalia „Virtutea oștășească” – clasa a III-a;
- Ordinul „Meritul militar” – clasa a II-a;
- Ordinul „Meritul militar” – clasa I;
- Medalia „Crucea comemorativă a celui de-al Doilea Război Mondial, 1941-1945”.

M-am bucurat că am putut să-l cunosc personal, deoarece a murit acum doi ani, la vârstă de 98 de ani. Greutățile războiului și ale vieții nu l-au împiedicat să aibă o viață longevivă.

General Marin C. Ilie împreună cu soția, Geta, în data de 16 mai 2007

*Alături de alții fii ai satului,
la lansarea Monografiei satului Copăceanca, autor Stănescu Al. Ion.*

Ioana Alexia Marin, cls. a V-a A

Străbunicul meu, Cristea Nicolae din Vitănești a fost în Transnistria, la paza lagărelor

Mândria mă face ceea ce am să încep a vă povesti. Numele meu este Gonț Elena, nepoata povestitorului și stră-stră nepoata celui ce a participat al doilea război mondial!

Intrigată și totodată curioasă am început a pune întrebări bunicii mele despre străbunicul meu care a luptat în război! Numele lui fiind **Cristea Nicolae** născut în anul 1907, Vitănești!

Eu: - Mamaie povestește-mi te rog despre străbunicul! Unde mai exact a fost?

Mamaie: - Bunicul meu, tatăl mamei mele a fost în Transnistria, fiind soldat, unitatea de unde făcea partea avea misiunea de a avea grijă de țigani din România care au fost deportați la ordinul mareșalului Ion Antonescu șeful statului major român!

Eu: - Mamaie vreo rudă care a murit în război ai?

Mamaie: - Da a fost **fratele bunicului meu**, ei fiind frați buni, dar cu toate acestea unul purta numele mamei cel care a decedat; **Albu Gheorghe** și celălalt numele tatălui. Acesta a fost în Odessa cu unitatea de care aparținea el. **El a murit, atunci când a călcat pe o mină, această explodând** și l-a omorât pe loc.

Eu: - Știi cumva dacă bunicul a auzit sau cum a reacționat?

Mamaie: - Bunicul nu a avut de unde afla imediat pentru că erau pe front! Era în anul 1941 nu aveau cum să comunice ei între ei sau acasă, el a aflat când a ajuns acasă. Bunicul a fost amenințat de cei închiși în lagăr, chiar dacă soldații nu aveau nici o vină. Țigani voiau să scape, să fugă din lagăr!

Eu: - Ce s-a mai întâmplat te rog să îmi povestești!

Mamaie: - Au fost urmări grave după întoarcerea din război! A plecat să se angajeze în București pentru că avea copii de crescut, ironia sorții a fost că bunicul deși era pașnic, țigani l-au găsit acolo, l-au bătut foarte rău: cu răngi, cu ce au avut provocându-i multe răni la cap... a fost internat, atunci a intervenit și miliția, aceștia neștiind ce s-a întâmplat, nu au știut că a fost o răzbunare după ceea ce s-a întâmplat în Transnistria, pentru că nu i-a lăsat să evadeze din lagăr! A avut foarte mult de suferit, din cauza leziunilor provocate!

Eu: - Bunicul a murit din cauza vârstei sau de la bătăi?

Mamaie: - A murit din cauza vârstei, a trăit mult timp după război! După pensionare bunicul primea lunar 50 de lei de la „Crucea Roșie”, din cauza sechelelor cu care a rămas de la bătăi!

Eu: - Bunicul tău ți-a povestit ce mâncau în război?

Mamaie: - Cu lacrimi în ochi ne povestea cum, de foame, mâncau turte din cenușă, cum bea apă din urmele animalelor, își simțeau stomacul lipit de spate! A fost foarte greu! Îmi aduc aminte că ne povestea tot ce s-a întâmplat cu tristețe în privire, cu lacrimi în ochi spunându-ne că Dumnezeu a vrut că el să trăiască să poată povești! Nu a fost ușor deloc pentru el să meargă pe front, să își lase familia, pe lângă toate acestea nu aveau armament corespunzător, nu aveau îmbrăcăminte suficientă!

Eu: - Mi se pare uimitor cum au existați soldați pentru a lupta pentru țară lor, unii s-au întors acasă, unii au murit, dar cei ce s-au întors au în spate o întreagă istorie, ceea ce mă face mândră că și eu la rândul meu voi avea ce povești.

Îți mulțumesc mamaie pentru tot ce mi-ai povestit! Știu că mai sunt multe de spus!

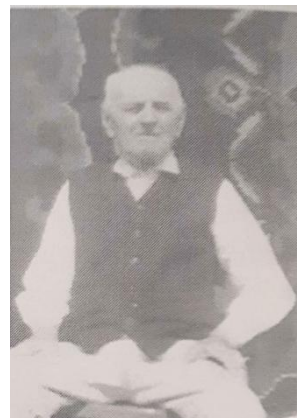
Interviu cu bunica mea Gonț Maria, 17.02.2021

Elena Gonț, cls. a V-a B

Străbunicul meu Iacob Ion din Siliștea Gumești, a luptat în Regimentul 89 infanterie în Al Doilea Război Mondial

Din discuțiile purtate cu bunicul meu am aflat că străbunicul a participat la al doilea Război Mondial. Pe străbunicul meu îl chema Iacob Ion, și era din Siliștea Gumești, care a decedat la ceva timp după război. El plecase la armată în București, apoi a fost trimis pe front să lupte împotriva armatei Roșii în Regimentul 83 infanterie.

Viața pe front a fost foarte grea după spusele bunicului, când îți dădeau ordin să înaintezi că să rupi frontul să nimicești dușmanul, nu te mai gândeai la ce se va întâmpla.

Lipsa hranei se simțea foarte mult, la fel și a apei, mureau de sete, iar ca să își potolească setea sugeau niturile de la vagoane. Ziua dormeau în tranșee, iar noaptea plecau să nu fie văzuți. Străbunicul a crezut că nu se va întoarce niciodată acasă la familia să, deoarece ei îl credeau mort.

Războiul nu este bun deoarece pier vieți omenești, ființe dragi pe care nu le mai poți vedea.

Întors din război străbunicul căpătase o boală la plămâni și de aceea la nu mult timp după ce s-a întors din război a murit.

P:S-Îmi pare foarte rău că nu l-am cunoscut.

Mihaela Macavei, cls. a V-a B

Veteranul de război Drăgușin Ștefan din Alexandria, radio-telegrafist în Al Doilea Război Mondial

„M-am născut la 30 iulie 1923 în Alexandria. Soția mea se numea Maria, am avut 3 băieți și o fată.

În 1941 am participat la antrenamentele premilitare unde foloseam arme din lemn pe care le primeam de la instructorii militari.

În Alexandria se făceau antrenamentele la pădure sau pe stadion. Unde este acum stadionul era târg de vite, vechiul stadion era în apropierea podului vechi. În parcul de la Școala nr. 5 era piață agro-alimentară.

Participam la defilări în fața primăriei, care a fost demolată, unde este acum sediul B.R.D., vis a vis de statuia lui Cuza. Înainte de defilarea de ziua Regelui se făcea la catedrală slujbă religioasă.

De la premilitărie plecai direct în armată. De la 18 ani m-au luat la premilitărie, până la vârsta de armată, 20-21 ani. Pe 20 mai 1944 m-au luat în armată și m-au eliberat în septembrie 1946.

În ziua încorporării era foarte multă lume în gara din Alexandria, părinții care își petreceau băieții. Eram duși cu trenul la Turnu Măgurele de către delegați de la unitatea de acolo de unde era Centrul Militar.

Era în timpul celui De-al Doilea Război Mondial și am fost repartizat la București la o unitate de Aero-transmisiuni unde învățam să folosim alfabetul Morse.

Ne pregăteam la Dărăști, lângă București. Regimentul era lângă Cotroceni. Trenul ne-a adus de la Turnu Măgurele la București, dar până să intrăm în București la Gara de Nord, într-

o comună, ne-au dat jos și am pornit tot pe jos, mărșăluind toată noaptea, am ajuns dimineața la Dărăști. Erau 2 Companii 29 și 30. Una era de telefoniști și noi eram de radio-telegrafiști. Compania 30 radio Dărăști - Ilfov.

La unitate eram împărțiți în 3 ateliere: Atelierul 1, Atelierul 2, Atelierul 3, dintre ele cel mai bun era Atelierul 1, unde eram și eu. Acolo erau radio-telegrafiști, radiofoniști, radio-telefoniști. Toți purtam uniformă de aviație.

La 23 august 1944, Regimentul 1 Radio-transmisiuni era împrăștiat în tot Bucureștiul din cauza bombardamentelor americanilor și apoi ale nemților.

Imediat după 23 august ne-a dus de la Dărăști în pădure la Băneasa. Am trecut pe la Hipodrom unde este Casa Scânteii, apoi unitatea mea era spre șoseaua Târgoviștei, nu spre Ploiești. Am văzut locul unui bombardament la Băneasa. Trupuri ale unor ofițeri nemți, tancuri arse.

Pentru a preveni risipa de mâncare, un Maior pune pe un sergent să scormonească în gunoi și să scoată cartofii aruncați întregi de la bucătărie. La 11.00 când era raportul batalionului maiorul zicea: „*Eu urmăresc pentru voi să v-aduc de la Regiment prăjelniță pentru gătelniță (ulei pentru mâncare), și voi ...vă bateți joc și dați cartofii întregi la gunoi?*” Avea dreptate!

Uneori recruții erau pedepsiți dacă încălcau regulamentul militar Pe lângă arest se aplica și pedeapsa fizică. Comandantul companiei ordona unui gradat să execute. Aveam un băiat, Bucureștean. El pleca seara din pădure de la Băneasa unde eram. Pleca acasă fără voie.

Aveam un locotenent Dinescu Nicolae (poreclit pe lângă „Ghiorghiță” și „Balaurul”).

Locotenentul ordona să fie pedepsit, spunea: „25!”, îl pune pe o pătură, pe burtă, urmând să primească 25 de lovituri cu centura de piele la fund. Punea un caporal, dar acela dădea mai cu milă. Odată, un camarad bâlbâit a sărit gardul și a fugit în oraș. Dimineața s-a întors la unitate cu o trăsură trasă de cal. Se rugase de birjar să-l ia și pe el pentru a ajunge la apel. Dar, la un moment dat l-a văzut pe locotenent pe stradă și dorea să coboare să nu fie văzut și i-a zis birjarului: „*O, o, o ...oprește, uite Ba, Ba, Ba, Balaurul!*”, însă birjarul s-a speriat și a dat bice cailor trecând în viteză pe lângă locotenent care nu l-a observat pe recrut, astfel a ajuns la timp la apel, scăpând nepedepsit. Nu am fost pedepsit niciodată, aveam comportament exemplar, eram cuminte.

Odată a adus 2 boi pe care i-a tăiat pentru mâncare. Pieile i le-a dat unui camarad care era tăbăcar din Râmnicu Vâlcea. L-a trimis în permisie 1 lună de zile ca să facă pieile alea.

După terminarea războiului ne pregăteam de defilare pentru ziua 10 mai, ziua Regelui, dar s-a primit ordin să defilăm de 9 mai, ziua victoriei împotriva Germaniei Naziste. Parada urma să se țină la Piața Victoriei. Ne-au schimbat și colonelul, pe Săvescu, cel care ne pregătise pentru paradă. Se auzea că făcea parte din asociația de francmasoni și de aceea l-ar fi schimbat. Regimentul 2 Viștea ne-a preluat. Am făcut parte din Compania 5 radio, după desființare Companiei 30.

După război am lucrat în atelierul meu de cizmărie de pe strada Tudor Vladimirescu, nr. 13, spre calea ferată, până în 1949. Era la casa părintească.

În 1949 am intrat în Cooperăția Meșteșugărească – U.C.E.C.O.M. București. Am lucrat foarte mult driftuit, partea din față a pantofului nu talpa. Aveam mașină de cusut. Și după pensionare am mai lucrat particular.

Băieții mei au murit toți 3, a mai rămas fata, căsătorită spre Oltenița. ”

Transmisioniștii au un rol foarte important în transmiterea de informații vitale pentru creșterea capacității de apărare a țării pe timp de război, dar și pe timp de pace.

Interviu în data de 29 aprilie 2021, ziua Veteranilor de război.

Prof. Cătălin Ionuț Florea

Tatăl meu, Măgureanu Florin, a contribuit la apărarea graniței țării

Numele tatălui meu este Florin Măgureanu, care a fost încorporat în anul 1998, în cadrul armatei române, la unitatea militară 628 aflată în orașul Giurgiu, pentru efectuarea stagiului militar obligatoriu.

După primele 21 de zile de la încorporare, timp în care s-a acomodat cu rigorile militare impuse, a urmat depunerea jurământului, la care au participat ca în cazul multor soldați, părinții și rudele apropiate.

Jurământul constă în repetarea cuvintelor rostite de un superior: „*Jur credință patriei mele României, Jur să-mi apar țara chiar cu prețul vieții, jur să respect Constituția și legile țării și regulamentele militare. Așa să-mi ajute Dumnezeu.*”

După perioada de instrucție, a fost transferat la Unitatea Militară 533 din Turnu Măgurele, strada Portului, unde avea ca sarcină supravegherea frontierei naționale.

În perioada în care a satisfăcut stagiul militar a urmat o serie de acțiuni specifice:

-Deșteptarea întotdeauna la ora 05:00, urmată de o serie de exerciții fizice de învioreare (genuflexiuni, flotări, mersul piticului etc.)

-La ora 06:30 urma micul dejun unde primea de cele mai multe ori biscuiți cu marmeladă, ceai de cele mai multe neîndulcit, arareori lapte.

-La ora 08 :00 urma apelul la care trebuia să fie îmbrăcat în uniformă, să aibă armă la picior și să intoneze imnul național.

-Între orele 09:00-11:00 mergeau pe câmpul de instrucție unde exersau uzul de armă, dar și altor elemente de armament cum ar fi grenadele defensive sau ofensive. Echipamentul din dotare consta într-un pistol automat, calibru 7,62 milimetri, al cărui încărcător avea 32 de gloanțe plus unul de rezervă, o foaie de cort precum și bidonașul de apă confecționat din aluminiu. Într-o pauză scurtă la ora 10:00 primea un supliment alimentar, de cele mai multe ori o conservă pe care o împărțea cu camarazii de pluton.

-După efectuarea perioadei de instrucție, urma masă de prânz la ora 12:00, la cantina unității, unde primea de cele mai multe ori ciorbă de zarzavat sau fasole, întotdeauna insuficientă și fără un gust prea bun.

-După masă de prânz urma un program de voie în unitate până la ora 18:00 când urma să ia cina, apoi urma apelul de seară după care se pregăteau pentru somn deoarece a două zi dimineață urmau să se trezească la ora 05:00.

Toate aceste informații le-am obținut de la tatăl meu în data de 21.02.2021.

Interviu cu Florin Măgureanu (tatăl meu).

Tata și camarazii săi

Bianca Maria Măgureanu, cls. a V-a A

CUM ERA VIAȚA ÎN ARMATA

Tatăl meu Damalan Dorel născut în anul 1972, a fost recrutat în armata la dată de 21-10-1992 la Unitatea Militară 01462 Alexandria.

Programul unei zile de armată:

-Dimineață la ora 6 deșteptarea, la ora 6.15 igienă corporală, la 6.30 aranjarea dormitorului.

-Ora 7 servirea micului dejun.

-Ora 8 adunarea pe platou și începerea unei noi zi de instrucție.

-Ora 11 se servea suplimentul de hrană.

-Ora 13 terminarea programului de instrucție.

-Ora 13.15 curățarea armamentului și depunerea lui la rastel.

-Ora 14 servirea mesei de prânz.

-Ora 15 adunarea pe platou pentru împărțirea soldaților pe anumite sectoare:

(Ajutor pentru pregătirea cinei, Curățenie în curtea unității și a unor săli de cursuri unde desfășurăm programul instructajului).

-Ora 19 servirea cinei.

-Ora 19.55 pregătirea pentru apelului de seară.

-Ora 21 igienă corporală.

-Ora 22 stingerea.

Armata este o experiență unică în viața unui băiat, care te face să devii un bărbat, un familist, un om responsabil și un soț și un tată iubitor. Interviu acordat de: Damalan Dorel în data de:10-02-2021

Alexandra Damalan, cls. a V-a A

Tatăl meu și armata

Tatăl meu a fost încorporat la vârsta de 20 de ani, la o unitate din Drobeta Turnu Severin, la Poliția de Frontieră.

În perioada de trei săptămâni până la depunerea jurământului, a învățat să demonteze și să monteze o armă, să o curețe și să tragă cu arma, să bată pas de defilare și să facă patrulare pe teritoriul unității militare.

În unitate deșteptarea era la ora 6 dimineață apoi militarii se prezentau la apel în curtea unității. După apel mergeau la masă, iar după micul dejun mergeau în poligon pentru instrucție.

La ora 12 se întorceau la unitate pentru masă, iar după masă fiecare militar făcea curățenie pe câte un sector (dormitor, baie, bucătărie).

La ora 17 era apelul de seară, apoi urma masa de seară. După masa de seară, prin rotație, erau militari care patruleau teritoriul unității. La ora 21 era stingerea.

După depunerea jurământului tatăl meu a fost detașat la o unitate militară din Turnu Măgurele unde a rămas ca șofer al uni domn comandant până la terminarea armatei.

Lițeanu Analia, cls. a V-a A

Prima zi în armată

„M-am prezentat la unitatea militară 0338 Bacău am primit echipamentul de îmbrăcăminte și a doua zi mi-au dat armamentul din dotare:

- automat kalașnikov, de calibru de 7,62 mm și o armă puternică pentru distrugerea inamicului. Automatul a avut și o baionetă pumnal pentru lupta corp la corp cu inamicul.
- Masca de gaze (compusă din cagulă, tub de legătură și cutia filtrantă cu trei straturi de cărbune, catalizant, absorbant și o sită metalică cu vată. Cutia filtrantă avea un tub. Când apa trecea prin curs se punea dopul pentru a nu intra apă în cutia filtrantă. Mai mi-a dat o lopețică Lineman pentru a se face locaș de 1,70 m lungime în față, iar de 1,40 lățime și în spate 1,30 m.

La ora 6.00, luam masa, apoi ne adunam pe terenul de adunare și ne duceam la câmpul de instrucție apoi aveam liber până la 15.30 și apoi făceam planton.

Când explodează o bombă nucleară, soldatul se întoarce cu spatele la explozie și pune masca de gaze pe figură apoi se îmbracă cu costumul antichimic compus din bluză, pantaloni și șosete. Această bombă avea radiații de iluminat.

După 45 de zile am depus jurământul militar și am jurat să-mi apăr țara în caz de război și să nu divulg secretele țării. În timpul stadiului militar am tras cu grenade, ofensive și defensive având trolul 350 de grame cu o pârghie de siguranță și un inel pentru desfacerea grenadei având o rază de acțiune de 120 de metri pătrați. Am fost încorporat la 25 iulie 1965 și lăsat la vatră la 20 octombrie 1966.”

Interviu cu Grosu Ilie născut în 1945-9 iulie, realizat în feb. 2021
Cezi Valentin Grosu, cls. a V-a A

Tatăl meu în armată

În anul 1995 tatăl meu a făcut armata la Timișoara. Se trezea la ora 5.00 dimineața și participa obligatoriu la înviorarea de dimineața. Uneori erau instruiți și noaptea. Mâncarea nu era bună, dar nici proastă.

Mâncau orez, ciorbă de cartofi etc. A fost o perioadă dificilă, deoarece era departe de familie.

Soldații erau puși să facă treabă prin curtea unității și în clădire. Măturau, spălau pe jos, iarna râneau la zăpadă. Dormeau pe paturi etajate cu arcuri.

Florentina Mareș, cls. a V-a A

Bunicul meu, Căpățână Marin a executat trageri în poligonul militar Capul Midia

Este originar din satul Florica, comuna Dracea. S-a născut la data de 15.08.1949. A făcut stagiul militar la U.M.01278 din Someșeni, județul Cluj. A participat cu unitatea la o aplicație internațională care s-a desfășurat la Capul Midia Năvodari, fiind comandant de pluton și a obținut cel mai bun calificativ.

În urma acestui rezultat a fost avansat la gradul de sergent major cu diagonala ajungând în Corpul Subofițerilor.

„Poligonul de la Capul Midia permite executarea tragerilor de luptă în condiții cât mai apropiate de realitate în condiții de siguranță.

Din aprilie 1950 a luat ființă poligonul de trageri antiaeriene Capu Midia. Aici se făceau trageri antiaeriene. Din 1954-1956, trageri antitanc, trageri împotriva țintelor de la suprafața apei și trageri experimentale.

În anul 1956 poligonul a devenit „Tabăra de Instrucție și Poligonul de Trageri Antiaeriene”.

În 1970 s-au făcut trageri și cu rachete antiaeriene, iar din anul 1982, trageri cu artileria antiaeriană suedeză. Tot în anul 1982, s-au încheiat și tragerile experimentale executate cu tunurile antiaeriene de producție românească, calibrul 2×30 mm.”²

Căpățâna Marius (unchi)

Domiciliat în orașul Turnu Măgurele, județul Teleorman. S-a născut la 06.06.1972.

Și-a satisfăcut stagiul militar la U.M. 0750 din Turnu Măgurele.

Andrei Căpățână, cls. a V-a A

Tatăl meu a învățat în armată să fie ordonat

Armata a reprezentat pentru bărbați o perioadă de pregătire pentru toate obstacolele din următorii ani ai vieții lor. Pentru tatăl meu a fost o experiență unică, dar dureroasă pentru familia pe care a lăsat-o în urma sa.

El mereu îmi povestește de prietenii pe care i-a făcut în perioada aceea. Din fericire chiar păstrează legătura cu unii dintre ei și azi, iar eu la rândul meu am făcut cunoștință cu copiii lor, cu care mă înțeleg foarte bine. Mereu îmi spune cum se antrenau și trăgeau cu mitralierele pentru un eventual război. Se trezeau dimineața și se antrenau, urmând ca în următoarele ore să facă diferite activități ce aveau să îi transforme în bărbați adevărați.

El a plecat în armată în anul 2000, destinația Caracal, urmând să stea acolo timp de un an. În iunie 2001 a fost liberat.

În urma activității din armată tatăl meu a învățat să fie ordonat, să respecte persoanele din jur. În opinia mea, cea mai folositoare învățătură a fost principiul de bază al unei familii: “Iubirea și sinceritatea sunt cele mai puternice arme ale unei familii”.

Instituția era o clădire cu multe dormitoare, cu multe băi, terenuri propice desfășurării activităților în aer liber (probe sportive, mânuirea armamentului, rezistență).

În concluzie, armata ar trebui să-și continue activitatea și în ziua de azi ca generațiile actuale să devină oameni adevărați.

Interviu cu Aurel Prinichir, 42 ani.

Andreea Miruna Prinichir, cls. a V-a A

² <http://www.roaf.ro/>

Tatăl meu a făcut parte din Garda Națională

1997-1998 - Perioada stagiului militar.

După depunerea jurământului a urmat perioada de pregătire militară.

Programul zilnic

Deșteptarea era la ora 06:00. După care se mergea la spălător, având prosopul pe mâna stânga, iar săpunul în mâna dreaptă. Timpul alocat pentru spălare era minim 5 minute și maxim 10 minute. Apoi mergeam la servitul mesei de dimineață, ce consta într-o cutie de pateu (cutie care era tăiată în 4 porții) și o cană de ceai cu o felie de gem cu 2 cubulețe de brânză, masa deseori era insuficientă.

După servirea mesei de dimineață, ne încolonom pentru a merge să ridicăm din rastele armamentul din dotare (pistoalele, mitraliere și măști de gaze). Ne deplasam către locul de instrucție, plasat la aproximativ 500 m de unitatea militară U.M.01026 (Garda națională), situată în Ghencea, București. Instrucția dura până în jurul orei 14:00, când ne deplasam la popota unității pentru a servi masa de prânz. Urma odihna de la ora 14:00-16:00 (timp la dispoziția militarului). Între 16:00-18:00, fiecare militar era obligat să studieze regulamentele militare.

După orele 18:00 era servirea cinei, iar apoi se făcea apelul de seară constând în alinierea tuturor militarilor în față comandamentului, răspunzând cu „prezent” atunci când ofițerul de serviciu făcea prezența. Cam această era o zi din viața unui militar.

Interviu cu tatăl meu Negrilă Cătălin Sorin, 44 ani.

Oșteni din Garda națională la defilare³

Valentin Teodor Negrilă, cls. a V-a A

³ <https://www.europafm.ro/garda-de-onoare-de-la-alexandru-ioan-cuza-la-nato/>

Cum a trăit familia mea Revoluția din 1989

În anul 1989 părinții mei erau elevi, în clasa a-XI-a: tatăl meu, Stanciu Constantin, la un liceu în orașul Alexandria, iar mama mea, Stanciu Carmen, la un liceu în orașul Târgoviște. Evenimentele istorice care au avut loc în acel decembrie au fost urmărite de ei, cu emoții intense, la televizor și în presa acelor vremuri. Au fost evenimente extraordinare petrecute în timpul adolescenței lor, evenimente despre care credeau că există doar în cărțile de istorie și despre care nu credeau că le vor vedea filmate în direct. Au văzut la televizor arme, oameni împușcați, morți, gropi, cimitire, violență, haos, totul cu un puternic impact emoțional. Viața lor liniștită, echilibrată, cu un parcurs prestabilit era dintr-o dată zdruncinată. Mi-au povestit că Revoluția din decembrie 1989 a apărut în contextul în care în mai multe țări din Europa căzuse regimul comunist. Diferența a fost că Revoluția din România a uimit lumea prin violența ei: peste 1000 de oameni uciși și un sfârșit nemilos pentru soții Ceaușescu.

Mama mi-a povestit că, în acele vremuri, ascultau pe ascuns Radio «Europa Liberă». De acolo au aflat că, la Timișoara, în data de 16 decembrie 1989, în urma acușării pastorului maghiar Laszlo Tokes de critici împotriva regimului comunist din România, au avut loc demonstrații de susținere a pastorului, care au degenerat într-o revoltă. Revolta din Timișoara a fost nemiloasă : zeci de oameni au fost uciși. Dar la Radio « Europa Liberă » s-a transmis atunci că au fost zeci de mii de morți. Toată lumea vorbea pe ascuns, cu frică despre evenimentele extraordinare care aveau loc. O dată cu împrăștierea acestor știri exagerate, s-a creat o stare de spirit care a dus la declanșarea unor proteste spontane în marile orașe ale țării.

Nicolae Ceaușescu, care în acele zile era într-o vizită în Iran, a revenit de urgență în țară și a cerut organizarea unui mare miting de susținere în București. Era clar că nu realiza gravitatea situației și nemulțumirea extremă a populației. Astfel, discursul menit să arate sprijinul poporului față de conducerea țării, a fost un dezastru. Ceaușescu abia și-a început adresarea, când o parte a mulțimii s-a dezlănțuit în strigăte de protest, provocând haos. Totul a fost transmis live de televiziune, inclusiv momentul în care Nicolae Ceaușescu s-a retras, cuprins de teamă și confuzie. Acest eveniment a avut loc în dimineața zilei de 21 decembrie 1989.

Bucureștiul era împânzit de vehicule militare dar soldații nu voiau să tragă în oameni. Curând, armata avea să treacă de partea poporului. Nicolae Ceaușescu și rețeaua de securiști erau cei împotriva cărora se îndrepta restul României. Între timp, marile orașe ale țării deveneau un câmp de luptă haotic. Lunetiștii au început să tragă în mulțime de pe acoperișuri. Se zvonise că acești trăgători erau nucleul Securității, cei mai loiali apărători ai regimului. Identitatea lor nu a fost stabilită niciodată. Revoluționarii au pus mâna pe arme din arsenalul armatei și trăgeau în zone care li se păreau suspecte. Ei nu știau cu exactitate cine trăgea în ei, fapt care a contribuit la starea de haos. Mulți oameni au murit în atacuri accidentale .

Luptele au continuat și la București. Forțele de Securitate și-au folosit armele, doborând protestatari. În dimineața următoare, Nicolae și Elena Ceaușescu s-au refugiat pe acoperișul Comitetului Central, unde erau așteptați de un elicopter. După fugă dictatorului, manifestații au ocupat atât Comitetul Central, cât și sediul televiziunii publice. Când elicopterul se apropia de aeroportul de la Boteni a fost identificat prin radio și forțat să aterizeze pe șoseaua care leagă Bucureștiul de orașul Târgoviște. De aici, cei doi dictatori au urcat într-o mașină, dar au fost reținuți și duși într-o unitate militară din Târgoviște. În ziua de Crăciun, Elena și Nicolae Ceaușescu, au fost judecați într-un proces formal de către un Tribunal Militar Excepțional și apoi executați prin împușcare.

A fost un decembrie însângerat, violent care a debusolat mulți oameni. A fost un amestec de durere, groază, frică, bucurie, noutate și multă incertitudine. Oare ce avea să urmeze ? Care era viața lor de atunci înainte ? Ce avea să aducă viitorul ?

Interviu cu mama mea Stanciu Carmen
Daria Maria Stanciu, cls. a V-a A

Unchiul meu a participat la mitingul din 21 decembrie 1989, în București și era să fie călcat în picioare

„În 12 decembrie am internat-o pe mama la spital pentru operație. În timp ce mama era internată în spital eu am locuit la mătușa mea în București.

În data de 16 decembrie, dimineața am fost sunați de către medicul mamei, care era și nașul ei de botez și mi-a zis să vin de urgență să o iau pe mama din spital. Medicii din spital știau ce se va întâmpla și erau speriați.

În data de 21 decembrie unchiul meu a participat la mitingul organizat de Partidul Comunist.

A participat la miting împotriva voinței lui, adică a fost dus de șefii lui împreună cu alți colegi de-ai lui casă aibă familia Ceaușescu cui să le mai promită majorarea pensiei cu zece lei. În timpul mitingului⁴ mi-a povestit la un moment dat, s-a auzit un vuiet și la care mulțimea s-a speriat și a luat-o la fugă, care încotro. În timpul busculadei unchiul și-a pierdut un pantof și îmi povestea cum unele persoane erau căzute pe jos și nu știa pe unde să calce că să nu lovească persoanele căzute pe jos. Ajuns acasă era speriat și era convins că se va întâmpla ceva în țară și am dat drumul la radio să auzim ce se întâmplă.

Din data de 21 decembrie mama și unchii mei erau foarte speriați. Eu pe atunci aveam 16 ani și voiam să ies în stradă să văd ce se întâmplă. Pe străzi circulau tancuri și mașini de poliție. În fața apartamentului se afla un cimitir evreiesc și la un moment dat a fost răscolit de polițiști, crezând că acolo sunt ascunse arme.

După ce familia Ceaușescu a fost prinsă și executată toată lumea a ieșit pe balcoane și a început să sară de bucurie .

Începând cu data de 26 decembrie rafturile magazinelor s-au umplut cu produse diverse, iar oamenii cumpărau foarte multe produse cu teamă că a doua zi rafturile vor fi goale cum erau până atunci.”

Interviu cu mama mea Dumitrescu Georgeta.
Octav Dumitrescu, cls. a V-a A

⁴ Sursă foto 1 – Revista 22, Sursa foto 2 Asociația Civic Media, <http://www.ziaristionline.ro/2014/12/21>

Am auzit gloanțele și elicopterele

„Deși eram copil, aveam doar 8 ani îmi aduc perfect aminte ce s-a întâmplat în Decembrie 1989. Eu cu părinții mei locuiam atunci în București și cum se apropia vacanța de iarnă părinții noștri fiind la serviciu m-au trimis pe mine și pe fratele meu mai mare să cumpărăm pâine intermediară pentru că urmă să mergem în vacanța de iarnă la țară, la Mavrodin unde acolo pâinea și mai toate alimentele erau date pe cartelă, în București pâinea nu se dădea pe cartelă iar eu împreună cu fratele meu puteam cumpăra mai multă pâine pentru a o lua la țară.

Stând la coadă la pâine, la un moment dat se aud elicoptere zburând deasupra noastră, iar pe șoseaua principală trecea armata cu tancuri și tunuri și se trăgea cu gloanțe oarbe în sus. Toată lumea era panicată atât pe stradă cât și la balcoanele blocurilor, unde ieșiseră oameni și se întrebau ce se întâmplă, dar nimeni nu știa să dea nici o explicație.

Un om mai în vârstă ne-a văzut că ne-am speriat, ne-a luat de mână și ne-a dus printre străzile dintre blocuri și ne-a trimis acasă ca nu cumva să pățim ceva.

Când tatăl meu a venit de la serviciu i-am povestit ce s-a întâmplat, iar el ne-a zis că știe ce se întâmplă și că trebuie să plecăm de urgență din București, la țară pentru că este revoluție și pe ei îi obligă de la serviciu să participe la revoluție.

Și cu mare grabă ne-am făcut bagajele și am plecat la gară de unde am luat trenul și am plecat la țară împreună cu toată familia. Din puținele știri care se dădeau atunci la televizor, am aflat și noi ce s-a întâmplat la Timișoara și la București, și că pe data de 25 Decembrie 1989, chiar în ziua de Crăciun au fost împușcați soții CEAUȘESCU.”

Interviu cu tatăl meu Valeriu Ionescu.
Ștefan Octavian Ionescu, cls. a V-a A

Amintiri de la Revoluția din 1989

În anul 1989, tatăl meu Vlad Viorel avea 19 ani când a fost luat în armata la Timișoara la Unitatea de transmisiuni situată în strada Cazarmă Popa Șapcă. Era un haos total! Nu se știa din ce parte se trăgea cu armele. Tatăl meu a fost dus pe Calea Girocului. După revoluția din București armata era de partea populației.

Tot în anul 1989, mătușa mea Barcan Rahela avea 37 de ani și lucra ca oficiant poștal în orașul Petroșani în cadrul P.T.T.R pe atunci. În timpul evenimentului era acasă, a urmărit evenimentele la televizor. În orașul în care locuia, Petroșani, erau demonstrații ale minerilor.

Oamenilor le era frică să iasă din casă, era o atmosfera tensionată. Oamenii erau agitați... Ceaușescu promisese mărirea salariilor cu 100 de lei, dar oamenii îl huiduiau. În aceea perioada oamenii erau tensionați, nu știau ce o să urmeze.

Cosmin Gabriel Vlad, cls. a V-a A

Cum a trăit familia mea Revoluția din 1989

În luna decembrie 1989, mama mea se afla în comuna Ulmeni, județul Buzău. Au început proteste de stradă, prima dată în Timișoara, București și apoi s-au extins și în alte orașe ale țării.

Tineri și vârstnici au ieșit deopotrivă pe străzi pentru libertate. Mulți oameni au fost răniți și au murit în lupta pentru libertate și îndepărtarea regimului comunist. (Tinerii făceau parte din organizații precum Șoimii patriei și Pionierii. Uniformele erau obligatorii. Sălile de clase aveau fotografia lui Nicolae Ceaușescu deasupra catedrei, la prima pagină din manuale. În zilele de sâmbătă se mergea obligatoriu la școală, uneori elevii mergeau în autobuze la cules de struguri, fructe, porumb sau bumbac).

Mama mea asculta știrile și era îngrijorată pentru tatăl ei, care ieșise pe stradă în Alexandria să lupte alături de alți oameni.

Bunicul meu era în sediul Consiliului Județean, unde s-a întâlnit cu profesorul de istorie Moraru. Au ieșit afară, unde se aflau foarte mulți oameni care strigau: *“Jos comunismul, libertate! Jos Ceaușescu!”*

Protestatarii s-au deplasat spre Casă de Cultură, unde erau așteptați de alte sute de oameni. Manifestanții au fost alungați de trupe de miliția, unii dintre ei chiar au fost arestați, dar oamenii nu au cedat. Strigau alături de oamenii din alte orașe și continuau revoluția.

Totul a durat câteva zile, regimul comunist a fost îndepărtat, iar oamenii și-au obținut libertatea mult dorită.

Interviu cu mama mea Nica Luminița
Gheorghe Clara Ilinca , cls. a V-a A

Cum a trăit mama mea revoluția din 1989, fiind elevă

În decembrie 1989, mă aflam pe casă. Aveam 8 ani, și eram clasa a-2-a. În aceea toamnă, tovarășa învățătoare m-a făcut pionier. Am auzit la televizor că “a căzut Ceaușescu”.

Nu știam prea bine ce înseamnă lucrul acesta, dar am înțeles că asta înseamnă libertate, libertatea de exprimare și multe alte lucruri care ar fi trebuit să fie normale. Odată cu căderea regimului comunist, am putut beneficia de curent electric zilnic și multe lucruri de care astăzi ne bucurăm.

Alexandru Robert Dunca, cls. a V-a A

Revoluția din 1989

Revoluția din anul 1989 tatăl meu în perioada revoluției avea 14 ani și se afla la bunici de sărbători. El fiind copil nu înțelegea ce se întâmplă cu adevărat. Se afla la masă împreună cu familia și dintr-o dată radio-ul și-a întrerupt emisia, a urmat anunțul că conducătorul a fugit, de la bunici a plecat acasă. În fața casei de cultură a observat o mulțime de oameni care protestau și fluturau steagul tricolor cu stema tăiată și strigau „Jos Ceaușescu!”

Într-una din zile în Alexandria au intrat tancuri și se îndreptau către București. Atunci a avut loc un accident și un militar a decedat. În memoria eroilor teleormăneni s-a ridicat un monument.

Interviu cu Silviu Lungu, tatăl meu, martie 2021.

Alexandru Lungu Cristian, cls. a V-a A

Revoluția din 1989

În 1989 regimurile comuniste în țările din Europa Centrală și de Est au fost zguduite din temelii.

În România trecerea de la totalitarism la democrație s-a făcut prin violență. A izbucnit la Timișoara 16-20 decembrie, apoi s-a răspândit în toată țara.

Românii nu aveau libertate în perioada comunistă, la TV se uitau doar 2 ore pe zi, apă caldă aveau doar de 2 ori pe săptămână, alimentele se dădeau pe cartelă.

Cine se opunea era arestat de milițieni care băga oamenii la beci, loveau cu bastoanele în stânga și în dreapta fără se uite.

Într-o zi oamenii s-au adunat și au strigat : „Jos Ceaușescu”, „Libertate!”, „Armata e cu noi”.

Nicolae Ceaușescu și soția sa Elena au fost arestați, judecați rapid și executați prin împușcare.

Mario Olteanu, cls. a V-a A

Istoria militarului român în Afganistan

În septembrie 2014, nașul meu Aurelian din Nanov a plecat într-o misiune în Kabul, în Afganistan. Misiune ce nu părea tocmai ușoară, deoarece pericolul era la tot pasul și nu odată atentatele talibanilor au avut loc la câțiva kilometri de bază. În nopțile ce au urmat a fost foarte greu să se adapteze din cauza senzorilor de bombe, din bază, care la trecerea oricărei păsări pe lângă ele declanșa alarma și trebuia să se adune în buncăr. Uneori se întâmpla chiar și de doua ori pe noapte. Diminețile erau foarte solicitante din cauza antrenamentelor care durau și patru ore. Hrana era mai mult rece (conserve, mezeluri).

Cel mai dificil moment a fost când a avut loc un atentat asupra mașinii cu care trebuia sa plece în recunoaștere. Nașul meu trebuia sa fie în acea mașină. A urcat împreună cu un american, un polonez și un alt român. Înainte de plecare, comandatul verifica componența grupului și a constatat că nașul nu trebuia să plece, era un alt coleg pe listă. A coborât din mașină, a ocupat locul celălalt coleg și mașina blindată a părăsit baza.

La ieșire din bază vehiculul militar a trecut peste un dispozitiv exploziv și a luat foc. Vestea ajungând imediat în bază. Nașul întotdeauna spune: *„Tot ce vezi în fiecare zi acolo te face să apreciezi și mai mult viața și lucrurile bune pe care le ai. Locuitorii Afganistanului cumpărau hrană și lemne de foc doar pentru o singura zi pentru că nu știau dacă următoarea zi mai sunt în viață. În România, atunci când auzi că s-a întâmplat ceva rău te gândești că este un caz izolat și că nu avea cum să ți se întâmple ție. În Afganistan, când se întâmplă ceva rău te gândești că ai fost foarte norocos căci puteai fi tu”*.

Interviu cu Ciobanu Aurel în vârstă de 47 ani.

Andra Beatrice Marin, cls. a V-a A

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Alessia Maria Haită, cls. a V-a A
Sorana Lițeanu, cls. a V-a A
Andrei Căpățână, cls. a V-a A
Samuel Ianis Anghel, cls. a V-a A
Ioana Alexia Marin, cls. a V-a A
Elena Gonț, cls. a V-a B
Mihaela Macavei, cls. a V-a B
Bianca Maria Măgureanu, cls. a V-a A

Alexandra Damalan, cls. a V-a A
Lițeanu Analia, cls. a V-a A
Cezi Valentin Grosu, cls. a V-a A
Andrei Căpățână, cls. a V-a A
Florentina Mareș, cls. a V-a A
Andreea Miruna Prinichir, cls. a V-a A
Octav Dumitrescu, cls. a V-a A
Ștefan Octavian Ionescu, cls. a V-a A
Cosmin Gabriel Vlad, cls. a V-a

Gheorghe Clara Iinca , cls. a V-a A
Alexandru Robert Dunca, cls. a V-a A
Alexandru Lungu Cristian, cls. a V-a A
Mario Olteanu, cls. a V-a A
Andra Beatrice Marin, cls. a V-a A
Valentin Teodor Negrilă, cls. a V-a A

Prof. coordonator
Cătălin Ionuț Florea

ISSN 2601-6990

ISSN-L 2601-6990